

PLANY DO STUDIUM KRYSTALIZUJĄCEGO KSIĄG JOZUEGO, SĘDZIÓW I RUT

NAJWAŻNIEJSZE STWIERDZENIA

**Musimy wiedzieć, że w typologii Kanaan ma dwójakie znaczenie:
od strony pozytywnej, ziemia ta oznacza
wszechzawierającego Chrystusa z Jego niezgłębnym bogactwem,
a od strony negatywnej, oznacza niebiańską część
mrocznego królestwa szatana z jego siłami.**

**Abyśmy w pełni zyskali i posiadli Chrystusa,
który jest wszechzawierającą ziemią, ze względu na Bożą budowlę,
musimy uczyć się, by zachowywała nas,
rządziła nami, panowała nad nami i kierowała nami
bezpośrednia, z pierwszej ręki Pańska obecność;
jeśli cieszymy się Pańską obecnością, mamy mądrość,
wgląd w sprawy, dalekowzročność i wewnętrzne poznanie;
Pańska obecność jest dla nas wszystkim.**

**Musimy zostać wyratowani od bezprawia
i tego, żeby nie być jej pracownikami,
czynić to, co właściwe w oczach Boga,
będąc posłuszni zasadzie służby pełnionej Bogu
i pokonywać szatański chaos w starym stworzeniu
oraz realizować boską ekonomię przez wzgląd na nowe stworzenie.**

**Aby być normalnymi chrześcijanami,
jednymi z dzisiejszych zwyczajców,
odpowiedzieć na obecne Pańskie wezwanie
i zaspokoić Jego obecną potrzebę w odzyskiwaniu,
musimy być dzisiejszymi Rutami,
które zwracają się do Bożej ekonomii, wchodzą do ziemi Immanuela
i posłubiają Chrystusa, żeby zrodzić Go i zaspokoić potrzebę,
jaką obecnie ma zarówno Bóg, jak i człowiek.**

Ukryte, głębsze znaczenie Ksiąg Jozuego, Sędziów i Rut

1. Do studiowania opowieści i prorocत्व ze Starego Testamentu potrzebujemy całego zakresu, pełnej perspektywy całego Pisma Świętego, dotyczącego wiecznej Bożej ekonomii służącej Chrystusowi i kościołowi i znajdującej zwieńczenie w Nowej Jerozolimie. To pozwoli nam nie tylko na szersze spojrzenie, lecz także na głębsze wewnętrzne zrozumienie Bożego zamysłu w przedstawianych nam historiach i prorocत्वach, które przekazuje nam Stary Testament. Zakresem, centrum i głębszym znaczeniem wszystkich opowieści oraz prorocत्व ze Starego Testamentu musi być Chrystus i Jego Ciało, które ostatecznie znajdzie zwieńczenie w Nowej Jerozolimie służącej wiecznej Bożej ekonomii.
2. Żeby Bóg zrealizował taką wieczną ekonomię, musiał stworzyć niebiosa dla ziemi, a ziemię dla człowieka (Za 12:1). Stworzył człowieka na swój obraz i swoje podobieństwo, z duchem, żeby ten kontaktował się z Nim, przyjmował Go, miał i obierał za swoje życie i zawartość. To bardzo smutne, że ten człowiek odpadł od Boga i Jego zamysłu służącego Jego ekonomii. Potem z tej upadłej ludzkości Bóg wybrał człowieka imieniem Abraham i jego potomków i uczynił z nich szczególny lud – swoich drogich wybranych spośród wszystkich narodów (pogan). Ponad czterysta lat zajęło Bogu to, by wytworzyć, utworzyć i ukształtować takich wybranych, żeby zastąpić nimi ród Adamowy w celu wypełnienia swojej wiecznej ekonomii. Bóg przeprowadził ich przez próby, cierpienia, zarówno w Egipcie, jak i na pustyni, żeby móc ich szkolić, karcić i przysposabiać do współpracy z Nim w braniu dla Chrystusa w posiadanie obiecanego Kanaanu na tej ziemi i w pozyskaniu odpowiednich osób, które wydały na świat Chrystusa jako potomka rodu

ludzkiego. Wzięcie w posiadanie dla Chrystusa Bożej Ziemi Obiecanej i pozyskanie odpowiednich osób, które wydały na świat Chrystusa jako potomka rodu ludzkiego, to dwie główne sprawy poruszane w części historycznej Starego Testamentu, w trzech Księgach: Jozuego, Sędziów i Rut. Te dwie główne sprawy, wzięcie w posiadanie ziemi dla Chrystusa i uzyskanie dla Niego prawdziwych przodków, to duch historii opowiedzianej w Księgach od Jozuego do Rut. Te sprawy stanowią ukryte, głębsze znaczenie tej części starotestamentowej historii. Musimy zobaczyć tę wizję bardzo wyraźnie. W przeciwnym razie nasze studium kryształizujące dotyczące tych trzech ksiąg pójdzie na marne, podobnie jak studia prowadzone przez wielu historyków, badaczy Biblii i nauczycieli Pisma Świętego, czy to pochodzenia żydowskiego, czy też chrześcijańskiego.

3. Jeśli dzięki Pańskiemu miłosierdziu zobaczymy taką wizję, owa część historii ze Starego Testamentu przyniesie nam taką samą korzyść co Nowy Testament. Taka wizja pomoże nam zobaczyć, że historia ludu Bożego na ziemi to tak naprawdę historia Boga, który działa i udziela energii pośród Jego wybranego ludu w Starym Testamencie, a także historia Boga, który działa i udziela energii w Jego odkupionym ludzie, a lud ten razem z Nim udziela energii w celu realizacji Jego wiecznej ekonomii dotyczącej Chrystusa i Jego powiększenia, znajdującego zwieńczenie w Nowej Jerozolimie. Mam nadzieję, że dzięki temu szkoleniu wszyscy zobaczymy i zdamy sobie sprawę, że nasze życie codzienne, codzienne postępowanie, zdobywanie wykształcenia, praca i interesy muszą dzisiaj stanowić część Bożej historii w Jego cudownym i wspaniałym poruszaniu na ziemi. Do tego, żeby być normalnym chrześcijaninem, być jednym z dzisiejszych zwyczajców, odpowiedzieć na Pańskie obecne wezwanie i zaspokoić obecną Pańską potrzebę w Jego odzy-

skiwaniu, zupełnie nie wystarcza być jedynie tak zwanym dobrym bratem lub dobrą siostrą, regularnie uczęszczać na spotkania kościoła, właściwie się zachowywać i prowadzić życie, które jest poniekąd doskonałe w oczach ludzi. Musimy być jedno z Bogiem w Jego historii – z Bogiem, który porusza się w swoich kochających zwycięzcach i dodaje im energii – w naszym życiu, codzienności i wszystkim, co dzisiaj robimy na tej ziemi! Musimy pisać dzisiejszą Bożą historię! Musimy maszerować jako jedno z dodającym energii Bogiem! W Nim! Z Nim! Dzięki Niemu! I dla Niego! Musimy być witalni! Żywi! I aktywni! Musimy być dzisiejszymi Jozuami i Kalebami, żeby objąć w posiadanie dla Chrystusa ziemię obiecaną przez Boga, byśmy stali się Jego miem! Musimy być dzisiejszymi Rutami, żeby zwrócić się ku Bożej ekonomii, wejść do ziemi Immanuela i pobrać się z Chrystusem, byśmy mogli wydać Go na świat i zaspokoić dzisiaj potrzebę człowieka. To powinno stanowić głębsze znaczenie tych trzech Ksiąg: Jozuego, Sędziów i Rut. To szkolenie powinno zaowocować zyskaniem dla Chrystusa ziemi obiecanej przez Boga i wydaniem na świat tego wspaniałego Chrystusa, żeby zaspokoić dzisiejszą potrzebę zarówno Boga, jak i człowieka.

Poselstwo pierwsze

Boży nakaz, Boża obietnica i zachęta udzielona Jozuemu

Wersety biblijne: Joz 1:1–9.

I. Jozue jest typem Chrystusa pod następującymi względami:

- A. Grecki odpowiednik hebrajskiego imienia „Jozue” to „Jezus” (Hbr 4:8; Dz 7:45), i znaczy „Jahwe Zbawiciel” lub „zbawienie Jahwe” (Mt 1:21; Lb 13:16):
1. Chrystus, nasz Wódz, jest prawdziwym Jozuem jako Przywódca naszego zbawienia (Hbr 2:10; 4:8), który nas prowadzi do chwały i odpoczynku, jaki stanowi ziemia obiecana przez Boga, wraz z Chrystusem jako naszym doskonałym pokojem i pełnym zaspokojeniem (2:10; 4:11; Pwt 12:9; Mt 11:28–30).
 2. Jozue przedstawia w formie typu Chrystusa jako łaskę, która zastępuje prawo, symbolizowane przez Mojżesza (Joz 1:2a; J 1:17); kiedy Mojżesz, który nadał prawo, umarł, pojawił się Jozue i wprowadził lud do dobrej ziemi (Joz 1:1–4); Jozue przedstawia w formie typu Pana Jezusa, który jest Wodzem i wprowadza nas w radowanie się Nim jako naszym odpoczynkiem, rzeczywistością dobrej ziemi (Pwt 8:7–10; 12:9; Flp 1:19; Ef 3:8; Kol 1:12; 2:6–7; Hbr 4:8–9; Mt 11:28–29).
- B. W wojnie toczonej przeciwko Amalekitom (Wj 17:8–16), przedstawiają oni w formie typu upadłe ciało, które jest całkowitą sumą upadłego starego człowieka; Jozue przedstawia w formie typu obecnego i praktycznego Chrystusa jako Ducha zamieszkującego w nas i walczącego, Tego, który walczy z upadłym ciałem i je uśmierca (Rz 8:9–13; Ga 5:16–17, 24):

1. Upadłe ciało ma cel: powstrzymać nas przed wejściem w pełne radowanie się wszechzawierającym Chrystusem jako naszą dobrą ziemią.
 2. Boża ekonomia wybawia nas od upadłego ciała i przekazuje Duchowi, żebyśmy mogli uczestniczyć w błogosławieństwie bogactw Trójjedynego Boga – Rz 7:17 – 8:2; Ga 3:14; Ef 1:3–14.
- C. W wieku czterdziestu lat Jozue dołączył do Kaleba; byli oni dwoma z dwunastu zwiadowców i mieli serce pełne wiary, ponieważ obierali słowo Boże za swoją wiarę, co pozwoliło im zadbać o Boże sprawy – żeby Jego lud posiadał dobrą ziemię; jedynie tych dwóch zwycięzców spośród Bożych odkupionych na pustyni, Jozue i Kaleb, otrzymało nagrodę w postaci dobrej ziemi – Lb 13:30; 14:6–9, 27–30; Rz 10:17; Ga 3:3, 5; Hbr 11:5–6; Flp 3:13–14; por. Dz 6:5:
1. W świetle relacji zamieszczonej w Księdze Liczb 13 – 14 lud Izraela miał złe serce niewiary; Jozue i Kaleb nawoływali i ostrzegali lud słowami: „nie buntujcie się przeciwko Jahwe” (14:9); te słowa wskazują, że nie wierzyć w Pana to buntować się przeciwko Niemu – Lb 13:31–33; 14:1–3, 6–11; Pwt 1:26, 32.
 2. Jeśli mamy w pełni posiąść Chrystusa jako dobrą ziemię, musimy prosić Pana, żeby zbawił nas od złego serca niewiary; mieć takie zatwardziałe serce to odpaść, odwrócić się od żywego Boga – w. 25–26, 28, 35–39; 9:23; Dz 6:5a; Hbr 3:7–13.
 3. Nasze chrześcijańskie postępowanie jest postępowaniem przez wiarę, a nie przez widzenie (2 Kor 5:7); tak więc musimy nieustannie odwracać wzrok ku Jezusowi, Sprawcy i Doskonalicielowi naszej wiary (Hbr 12:1–2); nasza wiara nie jest z nas samych, lecz z Niego, który udziela nam siebie jako pierwiastka wiary, by móc wierzyć za nas (Ga 2:20; 2 P 1:1).

4. Musimy zdać sobie sprawę, że ze strony chrześcijanina niewiara jest największym grzechem; jeśli mocno trzymamy się Słowa Bożego i mu wierzymy, wszystko będzie dobrze; kiedy żyjemy swoimi uczuciami i nie ćwiczymy swego ducha wiary ani nie kierujemy serca do Pana, żeby wierzyć w boskie fakty zawarte w Bożym Słowie, które jest Jego przymierzem, wołają dla nas, buntujemy się przeciwko temu Słowu: obrażamy Boga i czynimy Go kłamcą – Pwt 1:25–26; Hbr 3:12, 16–19; 4:2, 6; 11:1; Rz 3:4.
5. Nie powinniśmy się bać chmur naszych przekonań, uczuć i otoczenia; musimy żyć, poddani nowemu przymierzem, i nie wierzyć w żadne porażki, słabości, ciemność czy w to, co negatywne; jesteśmy ludźmi, z którymi Bóg zawarł przymierze, i mamy werset obietnicy na to, by stawić czoła każdej sytuacji – Rdz 9:8–17; Obj 4:2–3; Lm 3:22–23; Rz 8:1; 2 Kor 12:9; 2 Tm 1:10; 2:1; Jud 24; 1 J 1:9; 1 Kor 1:9.
6. Nasz duch to „konto bankowe”, którym jest zmarły, pneumatyczny Chrystus jako rzeczywistość wszystkich zapisów w nowym przymierzem; za sprawą prawa Ducha życia udziela się nam wszystkich tych zapisów i czyni je dla nas rzeczywistymi; ponieważ lud kościoła jest ludem poddanym przymierzem, można nas tak naprawdę nazwać kościołem przymierza – Iz 42:6; 49:8; Rz 8:2, 10, 6, 11, 16; Hbr 8:10; J 16:13.

II. „Nikt przed tobą się nie ostoi, dopóki żyć będziesz; jak byłem z Mojżeszem, tak będę z tobą, nie odstąpię cię ani cię nie opuszczę. Bądź mocny i mężny, bo ty oddasz temu ludowi w posiadanie ziemię, którą przysiągłem dać ich ojcom. Tylko bądź mocny i bardzo mężny, aby ściśle czynić wszystko według prawa, jakie ci Mojżesz, mój sługa, nakazał. Nie odstępuj

od niego ani w prawo, ani w lewo, aby ci się wiodło wszędzie, dokądkolwiek pójdziesz” – Joz 1:5–7:

- A. To, że Jahwe powiedział Jozuemu, że jak był z Mojżeszem, tak będzie z nim, miało olbrzymie znaczenie; w pewnym momencie Pan powiedział Mojżeszowi: „Moja obecność pójdzie z tobą i dam ci odpoczynek” (Wj 33:14); ponieważ Mojżesz był kimś bardzo bliskim Bożemu sercu i według niego, cieszył się Bożą obecnością w najwyższym stopniu.
- B. W Nowym Testamencie obecność Jezusa to Emmanuel, które to imię znaczy „Bóg z nami” (Mt 1:23; 18:20; 28:20); Chrystus jako Duch rzeczywistości, życiodajny Duch, jest Emmanuelem, obecnością Boskiej Trójcy w naszym duchu (2 Tm 4:22).
- C. Nieustannie powinniśmy ćwiczyć swego ducha wiary, żeby być silni i bardzo mężni i radować się wszechzawierającym Chrystusem, którego oznacza dobra ziemia, będącym dzisiaj poręczeniem naszego dziedzictwa, czyli próbką naszego pełnego i wiecznego dziedzictwa, jakim jest ten wspaiały Chrystus, w następnym wieku i na wieczność – 2 Kor 4:13; Ef 1:14, 18; 2 Kor 1:22; 5:5–6a.
- D. Powinniśmy obierać Pana za swoją siłę i męstwo, żeby powiększać Chrystusa w każdych okolicznościach, czyli doświadczać Go, radując się Nim w najwyższym stopniu (Flp 1:20; 4:11–13); zawsze ogłaszajmy: „Jahwe jest moją światłością i moim zbawieniem, kogóż będę się bać? Jahwe jest mocą mego życia, kogóż mam się lękać?” – Ps 27:1.
- E. Śmierć królowała kiedyś nad nami (Rz 5:14) i znajdowaliśmy się w jej niewoli, nieustannie się jej bojąc; skoro Pan zniszczył diabła i zniweczył śmierć (Hbr 2:14–15; 2 Tm 1:10), już się jej teraz nie boimy i jesteśmy uwolnieni z jej niewoli.

- F. „Nie odrzuci Jahwe ludu swego, a dziedzictwa swego nie opuści” (Ps 94:14); „Pan jest Pomocnikiem moim i bał się nie będę. Cóż uczyni mi człowiek?” (Hbr 13:6); „Jeśli Bóg jest za nami, to któż może być przeciwko nam?” (Rz 8:31).
- G. Musimy być tymi, którzy rozniecają do płomieni ducha, danego nam przez Boga, ducha nie tchórzostwa, lecz mocy i miłości, i trzeźwego umysłu (2 Tm 1:6–7); nasze uczucia są wierutnym kłamstwem; zawsze powinniśmy wierzyć i ogłaszać, że jesteśmy silni, pełni miłości i trzeźwo myślący; wówczas możemy być mocni i mężni (Joz 1:6), by wejść we wszechzawierającego Chrystusa jako rzeczywistość dobrej ziemi i Nim się radować.
- H. Nie powinniśmy odstępować „ani w prawo, ani w lewo” (w. 7) od świętego Słowa, tyczącego się niebiańskiej wizji wiecznej Bożej ekonomii, żeby nam się wiodło, dokądkolwiek pójdziemy, kiedy będziemy postępować w sposób godny Pana, „aby podobać Mu się we wszystkim” (Kol 1:10); tak więc przed naszym przeniesieniem możemy uzyskać świadectwo, że byliśmy mili Bogu dzięki ustawicznemu wierzeniu, że Bóg jest, a nas nie ma (Hbr 11:5–6; Rdz 5:21–24).

III. „Niechaj nie oddała się księga tego prawa od twoich ust, ale rozmyślaj o niej we dnie i w nocy, aby ściśle czynić wszystko, co w niej jest napisane, bo wtedy poszczęści się twojej drodze i wtedy będzie ci się powodziło. Czy nie przykazałem ci: Bądź mocny i mężny? Nie bój się i nie lękaj się, bo Jahwe, Bóg twój, będzie z tobą wszędzie, dokądkolwiek pójdziesz” – Joz 1:8–9:

- A. Jozue miał zajmować się Bożym słowem i pozwalać temu słowu go zajmować (por. Kol 3:16); zajęty i napełniony słowem, miał cieszyć się dobrobytem i powo-

dzeniem w trakcie zajmowania ziemi obiecanej przez Boga.

B. Kluczem do zrealizowania przez Jozuego wszystkiego tego, co było napisane w Bożym Słowie, i kluczem do jego dobrobytu, powodzenia, siły i męstwa podczas zajmowania ziemi obiecanej przez Boga było to, że nie pozwalał on Bożemu słowu oddalać się od jego ust, gdyż rozmyślał o nim we dnie i w nocy; słowa „twoich ust” wskazują, że praktyka rozmyślenia polegała przede wszystkim na mówieniu na głos:

1. Hebrajskie słowo „rozmyślać” ma bogate znaczenie; znaczy oddawać cześć, rozmawiać ze sobą samym i mówić na głos; rozmyślać nad słowem to kosztować je i nim się radować dzięki pieczołowitemu rozważaniu — Ps 119:15, 23, 48, 78, 97–100, 148, por. w. 9–11.
 2. Modlitwa, mówienie do siebie i wysławianie Pana również mieszczą się w rozmyślaniu nad słowem; rozmyślać nad Bożym słowem to radować się nim jako Bożym oddechem (2 Tm 3:16) i w ten sposób pozwalać, by wlewał się w nas Bóg, wdychać Go i przyjmować duchowy pokarm.
 3. Rozmyślać nad Słowem to je przeżuwać, podobnie do krowy jedzącej trawę (Kpł 11:3); kiedy rozmyślamy nad Bożym słowem, przyjmujemy je, dużo i nie tylko raz je rozważając; tak jak krowa przeżuwa pokarm, tak i my możemy to robić podczas modlitewnego czytania słowa wcześniej rano, żeby otrzymać pokarm dzięki rozważaniu tego, co przyjmujemy z Bożego słowa.
- C. Psalmista powiedział: „Rozmyślałem o rozkazach Twoich i patrzę na drogi Twoje. Mam upodobanie w przykazaniach Twoich, nie zapominam słowa Twego” — Ps 119:15–16:

1. Kiedy psalmista rozmyślał nad Bożym słowem, stawało się ono jego rozkoszą, weselem i radością (Jr 15:16), i nie zapominał go; zatem stawało się dla niego stałym i wiecznym pokarmem (Ps 119:105, 130).
 2. Dzięki rozmyślaniu nad Bożym słowem pamiętamy je i ono nas ożywia – „Pomnij na słowo do służi Twego, na którym kazałeś mi polegać. To jest pociechą moją w niedoli mojej, że słowo Twoje mnie ożywia” – w. 49–50.
- D. Rozmyślanie nad słowem jest również bogatsze, szersze i więcej zawiera od modlitewnego czytania, ponieważ obejmuje modlitwę, oddawanie czci, radowanie się, rozmowę, kłanianie się, a także podnoszenie rąk w celu przyjęcia Bożego słowa (w. 48); podnosić ręce ku Bożemu słowu to wskazywać, że przyjmujemy je serdecznie i z przyjemnością, jak również mówimy na nie „amen” (Ne 8:5–6).
- E. Kiedy w ten sposób duchem dotykamy Pańskiego słowa i pozostajemy z Nim w ciągłej społeczności, powinniśmy zyskać odczucie, że kąpiemy się w słowie z Biblii, że ono nas ogrzewa, odświeża, zwilża i zaopatruje; jedno i najlepsze, co powinniśmy zrobić, to dotykać Go, oddawać Mu cześć, wierzyć w Niego, wchłaniać Go, radować się Nim, podążać za Nim i Go zyskiwać – Ps 27:4; Flp 3:8, 14.
- F. Kiedy naprawdę poświęcamy czas na rozmyślanie nad Bożym słowem, wlewa się w nas Bóg, żebyśmy Nim świecili i jaśnieli (2 Kor 3:15–18); dlatego śpiewamy: „Módl się, w kontakt wejdź z Jezusem, / W Jego pięknie zanurz się, / Aby Jego znakomitość / W tobie wyraziła się” (*Hymny*, nr 13,2, zwrotka 6).
- G. Ponieważ nasz Pan i Bóg nakazał nam wejść w Niego i radować się Nim jako rzeczywistością wszechzawie-

rającej dobrej ziemi, powinniśmy mówić „amen” na Jego słowo i być mocni i mężni, i nie bać się ani nie przerażać, gdyż Jahwe nasz Bóg jest z nami, dokądkolwiek idziemy, w miarę jak czynimy uczniami wszystkie narody, żeby zrobić z nich lud królestwa, aż do końca tego wieku, czasu Jego przyjścia — Joz 1:9; Mt 28:20.

Poselstwo drugie

Posiąść ziemię Kanaan dzięki pokonaniu szatańskich sił

Wersety biblijne: Joz 1:2, 6, 11; 5:13–15; 6:1.

- I. W Starym Testamencie znajduje się typologia, zbiór typów, a w Nowym – całkowite wypełnienie tej typologii, dotyczącej Bożej ekonomii – 1 Kor 10:3–4, 1, 11.**
- II. Księga Jozuego zawiera głębokie typy – 1:13; 2:18; 3:3, 10–11; 5:12; 6:6.**
- III. Głębsze znaczenie Księgi Jozuego polega na wzięciu ziemi w posiadanie – 1:2, 6; 5:12.**
- IV. Aby zrozumieć znaczenie wejścia przez Izraelitów do Kanaanu i prowadzonej tam wojny, musimy wiedzieć, że w typologii Kanaan ma dwojakie znaczenie – Kol 1:12; Ef 1:3; 2:2; 6:12:**
 - A. Od strony pozytywnej, Kanaan, ziemia obfitująca w bogactwa, oznacza wszechzawierającego Chrystusa z Jego niezgłębnym bogactwem – Pwt 8:7–10; Kol 1:12; Ef 3:8:
 1. Dobra ziemia to największy typ Chrystusa, jaki znajdujemy w Piśmie Świętym – Pwt 8:7.
 2. Dobra ziemia, ziemia Kanaan, to typ Chrystusa, który jest wszystkim i we wszystkich i wszystkim dla nas – Ef 3:8.
 3. W Biblii ziemia to figura, symbol Chrystusa – Rdz 1:9; 2 P 3:5:
 - a. Ziemia, która wynurzyła się z wód śmierci trzeciego dnia w Księdze Rodzaju 1:9–10 i 13 to typ zmartwychwstałego Chrystusa, który wyrwał się ze śmierci na trzeci dzień.
 - b. Wiele różnych rodzajów życia w Księdze Rodzaju 1:11–12 i 24–25 pochodziło z ziemi; oznacza to, że Chrystus jest źródłem wszelkiego życia.

- c. Zamiar, jaki miał Bóg, objawiony w Piśmie Świętym, polega na tym, że Chrystus powinien być naszą ziemią – Pwt 8:7–10.
- 4. Ziemia Kanaan obrazuje Chrystusa jako dobrą ziemię, ziemię, która wynurzyła się z wód śmierci – Rdz 1:9; Joz 1:13.
- B. Od strony negatywnej, Kanaan oznacza część powietrzną, niebiańską mrocznego królestwa szatana, okręgi niebiańskie, w których jest pełno szatańskich sił – Ef 2:2; 6:12:
 - 1. Szatan ma władzę i aniołów – podwładnych, którzy są zwierchnościami, mocami i władcami ciemności tego świata; ma zatem swoje królestwo, władzę ciemności – Dz 26:18; Mt 12:26; 25:41; Ef 6:12; Kol 1:13.
 - 2. Szatan, Boży wróg, stara się ze wszystkich sił powstrzymać Boży lud od radowania się wszechzawierającym Chrystusem jako dobrą ziemią; aż dotąd złe siły zasłaniają przed Bożym ludem to, że Chrystus jest wszechzawierający – 2:8, 18; 2 Kor 4:3–4.
 - 3. List do Efezjan wskazuje, że w okręgach niebiańskich znajdują się różne warstwy – 1:3; 2:2; 6:12:
 - a. Chrystus znajduje się w najwyższej warstwie, trzecim niebie, żeby być dla nas wszystkim jako dobra ziemia – Pwt 8:7–10.
 - b. W niższej warstwie, warstwie okręgów niebiańskich (powietrzu), szatan, władca nad władzą powietrza przeszkadza ludowi znajdującemu się na ziemi w kontaktowaniu się z Bogiem i przyjmowaniu Chrystusa; obrazem tego są Kananejczycy, którzy przeszkadzali Izraelowi w wejściu do dobrej ziemi – Ef 2:2.
 - 4. Kananejczycy przedstawiają w formie typu upadłych, zbuntowanych aniołów, którzy podążają za szatanem i którzy stali się mocami, władcami

i władzami w szatańskim królestwie, duchowymi siłami zła w okręgach niebiańskich – Obj 12:4, 7; Ef 6:12.

C. O dwojakim znaczeniu Kanaanu w typologii mowa jest w Liście do Efezjan; w tym sensie Księga Jozuego ze Starego Testamentu jest porównywalna z Listem do Efezjan, ponieważ obie te księgi są relacją na temat Kanaanu:

1. Jak tylko dzieci Izraela weszły do Kanaanu, zaczęły korzystać z bogactw Chrystusa i podjęły wojnę – Joz 5:12; 6:1–21.
2. List do Efezjan 3:8 mówi o bogactwie Chrystusa, a wersety 1:3, 2:6 i 6:12 – o okręgach niebiańskich; wskazuje to, że w kościele powinniśmy radować się bogactwem Chrystusa i podejmować duchową wojnę.
3. Bez Księgi Jozuego nie możemy w pełni zrozumieć duchowej wojny, o której mówi List do Efezjan 6:10–20.

V. Jeśli mamy posiadać dobrą ziemię, żeby w ten sposób wypełnił się Boży zamysł, musimy podjąć duchową wojnę, żeby pokonać szatańskie siły – Joz 6:21:

- A. Musimy zdać sobie sprawę z konieczności prowadzenia duchowej wojny – wojny toczonej między królestwem szatana a Bożym królestwem – Mt 6:10; 7:21; 12:26, 28; Iz 14:12–14.
- B. Kiedy Izrael był gotów wziąć w posiadanie ziemię Kanaan, w ziemi tej pełno było ludzi opętanych przez demony, czcicieli bożków i nefilim – Lb 13:33.
- C. Ponieważ nefilim, mieszanina upadłych aniołów i upadłego człowieka, mieszkali w ziemi Kanaan, Bóg nakazał dzieciom Izraela przejąć tę ziemię i zniszczyć każdą żywą istotę, żeby oczyścić ród ludzki – Pwt 7:1–2:
 1. Zgodnie z boską myślą musiała się dokonać zagłada narodów znajdujących się w ziemi Kanaan, ponie-

- waż były one diabelskie i zespoliły się z demonami — w. 2; Joz 11:21–22; 14:6–14.
2. Kananejczycy oznaczają nie tylko upadłych aniołów, lecz także ludzi, którzy złączyli się ze złymi duchami, szatańską mocą ciemności w powietrzu — Lb 14:45.
- D. Walka Izraelitów z mieszkańcami ziemi obrazuje niewidzialną duchową wojnę, jaka toczy się na widzialnej scenie na ziemi — Dn 10:10–21; Ef 6:10–20:
1. To istotne, żebyśmy zobaczyli, iż za kulisami rozgrywa się duchowa potyczka, niewidzialna dla ludzkich oczu.
 2. Oprócz wojny toczącej się na ziemi, rozgrywa się wojna między Bogiem a szatańskimi siłami w powietrzu — 2:2; 6:12.
- E. Walka prowadzona przez dzieci Izraela z Kananejczykami, w celu wzięcia w posiadanie dobrej ziemi i korzystanie z niej, obrazuje duchową wojnę prowadzoną z duchowymi siłami zła w okręgach niebiańskich (w. 12) przez cały kościół, włączający wszystkich członków, żeby święci mogli radować się Chrystusem, który jest wszechzawierającą ziemią.
- F. Chrystus jest naszą dobrą ziemią, Bóg zaś chce, żebyśmy zyskiwali Chrystusa, jednakże między nami a dobrą ziemią rozciąga się warstwa z diabelskimi, demonicznymi siłami; jeśli mamy wziąć w posiadanie dobrą ziemię i z niej korzystać, musimy pokonać szatańskie siły — Kol 1:12–13; 2:15; Ef 3:18; 6:11–12:
1. Toczy się nadzwyczaj prawdziwa duchowa wojna, w którą musimy się włączyć; musimy toczyć bitwę, żeby zyskiwać wszechzawierającego Chrystusa w celu zbudowania kościoła jako Ciała Chrystusa, nowego człowieka i królestwa Bożego — w. 10–12; 1 Tm 6:12a; 2 Tm 2:3–4; Kol 1:13, 18; 2:19; 3:10–11.

2. Jeśli mamy wziąć w posiadanie Chrystusa i Nim się radować, musimy być zbiorowym wojownikiem – kościołem jako Ciałem Chrystusa – który walczy z szatańskimi siłami i je pokonuje, abyśmy zyskiwali więcej Chrystusa w celu zbudowania Jego Ciała, zakładając i szerząc królestwo Boże, żeby Chrystus mógł powrócić i odziedziczyć ziemię – Ef 3:8; 4:16; Mt 24:14; Obj 11:15.

VI. Aby prowadzić duchową wojnę, musimy mieć wizję odsłaniającą Chrystusa jako Wodza wojska Jahwe – Joz 5:13–14:

- A. Jozue był widocznym wodzem wojska Jahwe, Chrystus zaś – niewidocznym Wodzem, który walczył z siedmioma plemionami kananejskimi za Izrael – w. 14.
- B. Z powodu wizji Chrystusa jako Wodza wojska Jahwe przez cały czas Jozue musiał stać na pozycji uświęcenia (świętości) – w. 15:
 1. Świętość to natura i właściwość bycia świętym – Rz 1:2.
 2. Uświęcenie (dla Boga) to praktyczny skutek, określona cecha w działaniu i stan końcowy powstały przez to, że zostajemy uświęceni – 6:19, 22.

VII. Musimy znać niezbędne czynniki, które uzdolniły lud Izraela do tego, żeby był zwycięski w pierwszej wojnie, jaką prowadził – Joz 6:1–20:

- A. Zamknięcie Jerycha i uniemożliwienie wchodzenia do niego i wychodzenia z niego oznacza, że doszło do związania mocy ciemności, duchowych sił zła w okręgach niebiańskich – Mt 12:29; Ef 6:12.
- B. Boży lud nie musiał niczego robić, żeby zniszczyć Jerycho.
- C. Musiał jedynie wierzyć i ufać Bogu, słuchać wskazówek Wodza wojska Izraela i wywyższać Chrystusa za sprawą niesienia Arki – Joz 6:3–11.

- D. Niesienie tutaj Arki przez kapłanów pokazuje, że w duchowej wojnie pierwsze, co powinniśmy robić, to wywyższać Chrystusa, oddając Mu pierwsze miejsce, pierwszeństwo we wszystkim – w. 4, 7–11; Kol 1:18:
 - 1. Kiedy lud Izraela przypuścił atak na Jerycho, uczynił to pod dowództwem Chrystusa, przedstawionego w formie typu przez Arkę – Joz 5:14; 6:3–11.
 - 2. Arka, typ Chrystusa, który był Głównodowodzącym ludu, jako pierwsza zaatakowała wrogów – w. 4.
- E. Milczeć aż do wydania rozkazu do krzyczenia znaczy wykonywać coś w Pański sposób bez wyrażania jakichś myśli, opinii czy emocji – w. 10.
- F. W pierwszej bitwie stoczonej przez Izrael po przeprowadzeniu się przez Jordan odniesiono zwycięstwo nad Jerychem nie dzięki walce Izraelitów, ale zadęciu w trąby i krzyczeniu, oznaczających świadczenie o Bogu i ogłaszanie Go wraz z Chrystusem (Arką) przez wiarę w Boże słowo polecenia – w. 2–5.

VIII. Jedna jedyna zasada polega na tym, że duchowe zwycięstwo zależy nie od toczenia wojny, ale od wznoszenia chwały – 2 Krn 20:20–22:

- A. Musimy uczyć się przewycięzać szatana dzięki wznoszeniu chwały.
- B. Ten, kto chwali Boga, przewyższa wszystko i nieustannie zwycięża dzięki wznoszeniu chwały; to stanowi zasadę, i to fakt – Hbr 11:30, 33–34; 13:15.

Poselstwo trzecie

Przeprowadzenie się przez Jordan i przygotowanie się do bitwy

Wersety biblijne: Joz 3:1 – 4:24; 5:1–10.

I. Księga Jozuego 3:1 – 4:24 stanowi relację o przeprowadzeniu się ludu Izraela przez Jordan:

- A. Kiedy lud Izraela zobaczył Arkę Przymierza swego Boga i kapłanów-lewitów niosących Arkę, wyruszył ze swego miejsca i podążył za nią – 3:3, 6:
 - 1. Arka była typem Chrystusa, który jest ucieleśnieniem Trójjedynego Boga – Wj 25:10–22.
 - 2. Kiedy Boża Arka wyruszyła z dziećmi Izraela, Trójjedyny Bóg z nimi wyruszył na przodzie i datego pierwszy wszedł do wody – Joz 3:8, 11.
 - 3. To, że Arka spoczywała na barkach kapłanów, wskazuje, iż pod względem typu kapłani, którzy ją nieśli, stali się jedną całością z Trójjedynym Bogiem – w. 3:
 - a. Oni i Bóg byli jedną zbiorową osobą – zbiorowym Bogiem-człowiekiem.
 - b. Bóg szedł w tym, jak oni szli, a oni szli w tym, jak On szedł.
- B. Jordan przedstawia w formie typu śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa – Dz 2:23–24; 3:15:
 - 1. Pańska Arka Przymierza przeszła przed ludem, weszła do Jordanu – Joz 3:11.
 - 2. Wejście Arki do Jordanu i wyjście z niego wskazuje na śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa – w. 15; 4:11.
- C. Przeprowadzenie się Izraelitów przez Jordan nie oznacza fizycznej śmierci wierzących, ale ich doświadczenie śmierci Chrystusa, w której staremu człowiekowi położono kres i go pogrzebano – Rz 6:3–6; Ga 2:20:

1. Zgodnie z typologią Jordan wskazuje na śmierć Chrystusa, w którą wierzący zostali ochrzczeni – Rz 6:3–4.
2. Dzieci Izraela przeszły przez śmierć Chrystusa, żeby pogrzebać swego starego człowieka i stać się nowym człowiekiem w Chrystusie – 2 Kor 5:17:
 - a. Były one gotowe do wejścia do dobrej ziemi, wzięcia jej w posiadanie i podjęcie walki z Kanańczykami; jednakże w starym człowieku nie mogły one odnieść zwycięstwa.
 - b. Pod względem typu pogrzebano je w śmierci Chrystusa, a potem zmartwychwstały one w zmartwychwstaniu Chrystusa i stały się w Nim nowym człowiekiem, żeby toczyć duchową wojnę – Ef 6:10–20.
 - c. Musimy sobie uświadamiać, że nasz stary człowiek, naturalny człowiek nie nadaje się do toczenia duchowej wojny w celu zyskania Chrystusa; w Chrystusie nie jesteśmy już dłużej starym człowiekiem, ale nowym – 4:22–24.
3. Chrzest wierzących w śmierć Chrystusa, jako przeprawienie się przez Jordan, wprowadza ich w Jego zmartwychwstanie – Rz 6:3–6; Kol 2:12:
 - a. Pod względem aspektu pogrzebania chrzest jest położeniem kresu naszemu staremu człowiekowi.
 - b. Pod względem aspektu zmartwychwstania chrzest jest zrodzeniem naszego ducha, żeby boskie życie uczyniło nas żywymi w Chrystusie – J 3:6, 15; Rz 8:10.
 - c. W sferze zmartwychwstania radujemy się Chrystusem jako wszechzawierającą dobrą ziemią, w której chodzimy, jak również zakorzeniaemy się i budujemy w celu realizacji Bożej ekonomii – 6:4; Kol 2:7.

D. Przeprowadzenie się Izraelitów przez Jordan i wejście do dobrej ziemi wiąza się z wzięciem w posiadanie tej ziemi przez lud i radowanie się tą ziemią, która obrazuje praktyczne doświadczanie przez wierzących bogactw błogosławieństw w Chrystusie, jak objawia to List do Efezjan – Joz 4:1.

E. Wejście Izraela do dobrej ziemi po przepłynięciu przez Jordan obrazuje doświadczanie przez wierzących opanowania okręgów niebiańskich, gdzie znajduje się szatan i jego moc ciemności – Ef 2:2; 6:12.

II. Dwanaście kamieni wyciągnięto z Jordanu, a inne dwanaście kamieni postawiono w rzece – Joz 4:3–9:

A. Dwanaście kamieni zabrane z Jordanu oznacza dwanaście plemion nowego Izraela – w. 3–7.

B. Dwanaście kamieni wyciągnięte z wód Jordanu oznacza zmartwychwstanie ze śmierci – w. 7:

1. Te dwanaście kamieni to znak tego, że „zmartwychwstały” nowy Izrael będzie świadectwem przejścia przez wody śmierci – w. 6–7, 21–24.

2. To przedstawia w formie typu doświadczanie przez wierzących wraz z Chrystusem zmartwychwstania ze śmierci – Rz 6:3–4.

C. Inne dwanaście kamieni postawione pośrodku Jordanu oznaczają dwanaście plemion Izraela w ich starym życiu i starej naturze – Joz 4:9:

1. Jozue postawił te dwanaście kamieni pośrodku Jordanu, gdzie była Arka, co oznacza, że Pan chciał, by Izrael w swej starej naturze pozostawał pod wodami śmierci Jordanu.

2. To w formie typu przedstawia starego człowieka wierzących, który powinien pozostawać w śmierci Chrystusa – Rz 6:6; Ga 2:20; Flp 3:10.

D. Dwie grupy po dwanaście kamieni oznaczają, że nasz stary człowiek został pogrzebany, a nasz zmartwych-

wstały nowy człowiek żyje i działa z Trójjedynym Bogiem jako jedno; odpowiada to objawieniu z Listu do Efezjan 2:1, 4–6, 15 i 10.

III. Kapłani niosący Arkę Świadcstwa stali mocno na suchej ziemi na dnie Jordanu, aż cały naród przeprowił się przez rzekę – Joz 3:8, 13–15, 17; 4:10–11, 15–18:

- A. Kapłani niosący Arkę pierwsi weszli do wody i ostatni z niej wyszli; czekali na dnie rzeki, aż cały lud Boży się przeprowił – 3:17; 4:15–16.
- B. Bóg umieścił kapłanów w miejscu śmierci, żeby Izraelici mieli otwartą drogę do ziemi życia – w. 10:
 - 1. Dno rzeki to pozycja śmierci; nie jest to ani wygodne, ani przyjemne.
 - 2. Niesienie Arki Świadcstwa po dnie rzeki wiąże się z wielkim cierpieniem.
 - 3. Pan poszukuje grona tych, którzy podobnie do kapłanów w Księdze Jozuego 3 – 4 wejdą do wody, czyli wejdą pierwsi w śmierć – 3:8, 17:
 - a. Chętnie poddają się oni wpierw działaniu krzyża, żeby stać w miejscu śmierci, by kościół znalazł drogę życia – 2 Kor 4:10–12.
 - b. Bóg musi najpierw umieścić nas w miejscu śmierci, zanim inni będą mogli otrzymać życie – J 2:19; 12:24; 1 Kor 15:36.
- C. Ponieważ apostoł Paweł usługiwał życiem, umierając, mógł zaświadczyć słowami: „Tak więc śmierć działa w nas, ale życie w was” – 2 Kor 4:12:
 - 1. Dzieło wykonywane przez apostołów to dzieło śmierci wykonujące pracę w nich, żeby życie mogło wykonywać pracę w wierzących – w. 10–12.
 - 2. Wynik, rezultat działania śmierci w nas jest wspinały – to życie w innych – w. 12.

3. Prawdziwe dzieło posługi nowego przymierza to nie sprawa działania; to sprawa umierania – w. 1; 3:8–9; 5:18.
4. W Pańskim odzyskiwaniu musimy umierać, żeby życie mogło działać w innych; a zatem kiedy umieramy, to działamy – 4:12.
5. „Pan nie potrzebuje, byś dokonywał dla Niego jakiegoś dzieła. Potrzebuje za to, byś umarł. Jeśli umrzesz, życie będzie działało w innych. Umierając, będziesz usługiwał życiem innym ludziom. Właśnie dlatego naszym dziełem, naszym zadaniem, jest doznawać uśmiercania” – *Life-study of 2 Corinthians*, s. 295.

IV. Wprawdzie Izraelici zostali skarceni, wyszkoleni i spełniali wymagane warunki, jednak po przepłynięciu się przez Jordan wciąż potrzebowali, żeby jeszcze ich przygotować do przypuszczenia ataku – Joz 5:1–10:

- A. Mieli przepłynąć się przez Jordan, żeby prowadzić wojnę z siedmioma plemionami mieszkającymi w Kanaanie – 4:12–13.
- B. Kiedy Jozue uczestniczył w cudzie przepłynięcia się przez Jordan, wzmocniono go do objęcia przewodnictwa w wojnie prowadzonej przeciwko demonicznym Kananejczykom – 3:6–7, 10; 4:14.
- C. Jahwe nakazał Jozuemu obrzezać dzieci Izraela po raz wtóry – 5:2:
 1. Celem obrzezania było uczynienie wybranego Bożego ludu nowym ludem, żeby odziedziczył on ziemię obiecaną przez Boga – por. Rdz 17:7–12.
 2. Obrzezanie nowego Izraela przedstawia w formie typu obrzezanie Chrystusa, przez Jego śmierć, i stosuje się do wierzących w zdjęciu ziemskiego ciała, żeby mogli oni odziedziczyć Chrystusa w zmar-

- twychwstaniu, który jest działem wyznaczonym im przez Boga – Kol 2:11–12; 1:12.
3. Duchowe obrzezanie to ciąg dalszy pogrzebania w śmierci Chrystusa – Rz 6:3–4:
 - a. Dzięki przepłynięciu się przez Jordan stary Izrael został pogrzebany, a wyłonił się nowy Izrael; to Bóg dokonał tego obiektywnego dzieła.
 - b. Obrzezanie dzieci Izraela było praktycznym zastosowaniem tego, co Bóg uczynił podczas przepływu przez Jordan – Joz 5:2–9.
 4. W Nowym Testamencie duchowe obrzezanie jest nieustannym zastosowaniem Chrystusowej śmierci na nasze ciało – Flp 3:3; Kol 2:11:
 - a. Choć rzeczywiście ochrzczono nas w śmierć Chrystusa i pogrzebano oraz wzbudzano razem z Nim, w praktyce wciąż codziennie musimy stosować obrzezanie krzyża na nasze ciało przez Ducha – Rz 8:13; Ga 5:24.
 - b. To rzeczywistość i praktyka pozostawiania w śmierci i pogrzebaniu Chrystusa.
- D. Dzieci Izraela rozbiły obóz w Gilgal i obchodziły Paschę na równinach Jerycha – Joz 5:10:
1. Święto Paschy obchodzono na pamiątkę odkupienia Izraela przez Jahwe od sądu śmierci nad jego pierworodnymi synami, a także zbawienia Izraela przez Jahwe od Egiptu i tyranii faraona – Wj 12:3–7, 11–14; 14:13–30.
 2. Obchodzenie Paschy wskazuje, że tak jak Jahwe zbawił Izrael od faraona i Egiptu, tak też zniszczy plemiona kananejskie i uwolni od nich Izrael – Joz 5:10.
 3. Obchodzenie Paschy przez Izrael przedstawia w formie typu obchodzenie stołu Pańskiego przez wierzących na pamiątkę Pana, który jest ich Odkupicielem i Zbawicielem – Mt 26:26–28.

Poselstwo czwarte

**Boży lud musi szukać Pańskiego kierownictwa
i cieszyć się Pańską obecnością,
żeby wystawiać na pokaz Jego zwycięstwo
ze względu na budowanie Jego Ciała
i rozprzestrzenianie się Jego królestwa**

Wersety biblijne: Mt 1:5; Joz 6:22–26; 7:1–6, 10–15, 20–21; 9:14.

I. Kiedy dwóch zwiadowców przyszło do Jerycha, Rachab (prostytutka i Kananejka) skontaktowała się z nimi i chętnie ich przyjęła, ukryła i uratowała; te jej uczynki pochodziły z wiary (Joz 2:1b–7, 15–16, 22; Jk 2:25); uwierzyła ona w Boga Izraela i ogłosiła: „Jahwe, Bóg wasz, jest Bogiem w górze na niebie i w dole na ziemi” (Joz 2:11b):

- A. Jahwe postawił na drodze Jozuego prostytutkę Rachab, żeby ten zdobył ziemię; z powodu swej wiary ona „nie zginęła razem z tymi, którzy byli nieposłuszni” (Hbr 11:31); zwróciła się do Izraela i jego Boga i złożyła swą ufność w Nim i w Jego ludzie (Joz 2:12–13).
- B. Znakiem dla Rachab i jej domu, zapewniającym o zbawieniu, było wywieszenie sznura z czerwonej nici w oknie jej domu (w. 18, 21); czerwona nić, zawiązana w oknie, przedstawia w formie typu jawne wyznanie odkupieńczej krwi Chrystusa (1 P 1:18–19); uwierzyła ona, że dzięki temu znakowi ona i jej domownicy się uratują.
- C. Wprawdzie Rachab była potępioną Kananejką i prostytutką w Jerychu (Joz 2:1), miejscu na wieki przeklętym przez Boga (6:26), jednak kiedy zwróciła się do Boga i Jego ludu (w. 22–25; Hbr 11:30–31), poślubiła Salmona (Mt 1:5), syna przywódcy Judy, głównego plemienia w Izraelu (1 Krn 2:10–11), bardzo możliwe że jednego

z dwóch zwiadowców; potem urodziła Boaza, pobożnego człowieka, który był przodkiem Chrystusa, przez co powiązana była z Chrystusem w Jego wcieleniu w celu wypełnienia wiecznej Bożej ekonomii (Mt 1:5).

- D. To pokazuje, że niezależnie od naszego pochodzenia, jeśli zwrócimy się ku Bogu i Jego ludowi oraz przyłączymy do właściwej osoby spośród Jego ludu (nie w sensie fizycznym, ale duchowym), wydamy właściwy owoc i będziemy mieli udział w korzystaniu z Chrystusowego prawa pierworództwa – Wj 24:13; 33:11; Lb 27:18; Pwt 34:9; Joz 1:1; 2 Kings 2:2–15; Flp 2:19–23; 1 Kor 4:17.

II. Po zniszczeniu Jerycha Izrael poniósł porażkę pod Aj; pod Jerycho, zgodnie z Bożą ekonomią, Jozue wysłał zwiadowców, nie do walki, ale żeby pozyskać Rachab; jednakże ponieważ pod Aj Izrael utracił Pańską obecność (Joz 7:12c), Jozue wysłał zwiadowców do walki (w. 2–3):

A. To, o czym zwiadowcy donieśli Jozuemu o Aj, wskazuje, że Izrael odstawił Boga na boczny tor; zamiast zapytać Go, co powinni oni zrobić z Aj, zapomnieli o Nim i zajęli się jedynie sobą; w owym czasie nie byli jedno z Bogiem, ale działali na własną rękę i nie szukali Pańskiego kierownictwa ani nie cieszyli się Jego obecnością; Izrael został oddzielony od Boga z powodu grzechu – w. 1–5, 12c:

1. Sekret porażki Izraela pod Aj polegał na tym, że utracił on Bożą obecność i nie był już dłużej jedno z Bogiem; po tej porażce Jozue pojął lekcję o staniu z Panem przed Arką (w. 6); na koniec Pan przyszedł, żeby z nim pomówić i przedstawić [powiedzieć mu], co robić (w. 10–15).
2. Duchowa lekcja, jaką należy wynieść z tej relacji, polega na tym, że my, lud Boży, zawsze powinniśmy

być jedno z naszym Bogiem, który nie tylko jest pośród nas, lecz także w nas i czyni nas ludźmi, którzy są z Nim – Bóg-ludźmi.

3. Jako Bóg-ludzie powinniśmy praktykować to, że jesteśmy jedno z Panem: razem z Nim postępować, żyć i całkowicie być; w taki sposób chrześcijanin ma postępować, a dziecko Boże walczyć, żeby budować Ciało Chrystusa.
 4. Jeśli cieszymy się Pańską obecnością, mamy mądrość, wgląd w sprawy, dalekowzroczność i wewnętrzne poznanie; Pańska obecność jest dla nas wszystkim – 2 Kor 2:10; 4:6–7; Ga 5:25; Rdz 5:22–24; Hbr 11:5–6.
- B. Jeśli mamy wejść we wszechzawierającego Chrystusa, osiąść Go i Nim się radować jako rzeczywistością dobrej ziemi, musimy czynić to za sprawą Pańskiej obecności; Pan obiecał Mojżeszowi: „Moja obecność pójdzie z tobą, i dam ci odpoczynek” (Wj 33:14); Boża obecność to Jego sposób, mapa, która pokazuje Jego ludowi drogę, jaką powinni oni obierać:
1. Abyśmy w pełni zyskali i posiadli Chrystusa, który jest wszechzawierającą ziemią, ze względu na Bożą budowlę, musimy przestrzegać następującej zasady: Boża obecność stanowi kryterium w każdej sprawie; niezależnie od tego, co robimy, musimy zwracać uwagę, czy mamy Bożą obecność, czy też jej nie mamy; jeśli ją mamy, to mamy wszystko, jeśli jednak ją tracimy, tracimy wszystko – Mt 1:23; 2 Tm 4:22; Ga 6:18; Ps 27:4, 8; 51:13; 2 Kor 2:10; Ez 48:35.
 2. Pańska obecność, Jego uśmiech stanowi rządzącą zasadę; musimy uczyć się, by zachowywała nas, rządziła nami, panowała nad nami i kierowała nami nie Jego zasłyszana obecność, ale bezpośrednia, z pierwszej ręki obecność; Jego drogocenna

obecność jest mocą służącą do tego, byśmy wzięli w posiadanie wszechzawierającego Chrystusa jako rzeczywistości dobrej ziemi płynącej mlekiem i miodem – Wj 3:8; 25:30; Pwt 26:9; Ez 20:6.

3. „W młodości różnie uczono mnie, jak zwyciężać, być zwycięskim, świętym i duchowym. Jednakże żaden z tych sposobów nie działał. Na koniec, na podstawie ponad sześćdziesięcioośmioletniego doświadczenia odkryłem, że nic nie działa za wyjątkiem Pańskiej obecności. To, że On jest z nami, znaczy wszystko” – *Life-study of Joshua*, s. 48.

C. Kiedy Izraelici weszli do ziemi Kanaan i odnieśli zwycięstwo nad Jerychem, jako pierwszy popełnił grzech Achan; głębsze, duchowe znaczenie poważnego grzechu Achana i boskie spojrzenie na ten grzech jest takie, że Achan pożądał pięknej babilońskiej szaty (Szinear to obszar, który później nazwano Babilonem), czego źródłem było pragnienie ulepszenia samego siebie, pragnienie polepszenia swojego zewnętrznego wyglądu – Joz 7:21:

1. Ananiasz i Safira, którzy skłamaczli Duchowi Świętemu, zgrzeszyli zgodnie z tą samą zasadą – to zasada Babilonu, czyli obłuda – Dz 5:1–11; Obj 17:4, 6; Mt 23:13–36:
 - a. Nie kochali oni zbyt Pana, ale chcieli uchodzić za takich, którzy bardzo Go kochają; po prostu udawali; Boże dzieci muszą się uwolnić od udawania wobec ludzi.
 - b. Nie chcieli z radością ofiarować Bogu wszystkiego, przed ludźmi jednak zachowywali się tak, jakby oddali wszystko; kiedykolwiek ubieramy się w coś, co nie pasuje do naszej obecnej kondycji, postępujemy zgodnie z zasadą Babilonu – 6:1–6; 15:7–8.

2. Wszystko, co czynimy obłudnie, w celu pozyskania ludzkiej chwały, czynimy zgodnie z zasadą prostytutki, a nie z zasadą oblubienicy; fałszywe poświęcenie i duchowość są grzechem, a prawdziwie oddaje się cześć w duchu i prawdziwości; oby Bóg uczynił nas prawdziwymi ludźmi – Obj 17:4–5; 19:7–9; Łk 12:1; 1 Kor 2:9–10; 2 Kor 2:10; 5:14–15; J 4:23–24.
3. „Nie tak bowiem, jak człowiek widzi, widzi Bóg, bo człowiek widzi to, co dostępne dla oczu, a Jahwe patrzy na serce” (1 Sm 16:7); jeśli w swym sercu przechowujemy Boże słowo (Ps 119:11) i pozwalamy Chrystusowi czynić sobie dom (Ef 3:16–17), stanie się On dobrym skarbem w naszym sercu i z obfitości serca będziemy mogli udzielać Jego jako tego wspa-
niałego, dobrego skarbu (Łk 6:44–45).

III. Kiedy Izrael uporał się ze swoim grzechem, grzechem Achana (Joz 7:11–12, 20–21), pokonał Aj (8:1–35); potem jednak mamy relację o tym, jak Gibeonici zwiedli dzieci Izraela (9:1–27):

- A. Gibeonici byli Chiwwitami (w. 3, 7; 11:18–19) – jednym z narodów w ziemi Kanaan, których Izrael musiał wytepić, ponieważ byli oni narodem diabelskim i zespolonym z demonami (Pwt 7:2; 9:4–5; 18:9–14); mieszkańcy Gibeonu zwiedli Izrael swoją chytrąścią (Joz 9:3–14).
- B. Ponieważ usłyszeli o pokonaniu Jerycha i Aj przez Izrael, chcieli zawrzeć pokój i przymierze z Izraelem, żeby ten darował im życie; wyszli, jakby byli wysłannikami, i udawali, że przyszli z daleka; poszli do Jozuego do obozu w Gilgal i rzekli do niego i do mężów izraelskich: „Przybyliśmy z dalekiego kraju [...] słudzy twoi; zawrzyjcie więc z nami przymierze” (w. 6, 11).
- C. Księga Jozuego 9:14 to bardzo znaczący fragment z Pisma Świętego, który pokazuje nam, dlaczego dzie-

ci Izraela dały się oszukać Gibeonitom – „nie radzili się Jahwe”; Jozue więc z nimi zawarł pokój i ustanowił przymierze, że zachowa ich przy życiu (w. 15):

1. Dzieci Izraela zwiedziono, ponieważ były one jak żona, która zapomniała o swym mężu; cała Biblia to boska historia miłosna, relacja o tym, jak Bóg zaleca się do swego wybranego ludu i na koniec go poślubia (Rdz 2:21–24; Pnp 1:2–4; Iz 54:5; 62:5; Jr 2:2; 3:1, 14; 31:32; Ez 16:8; 23:5; Oz 2:7, 19; Mt 9:15; J 3:29; 2 Kor 11:2; Ef 5:25–32; Obj 19:7; 21:2, 9–10; 22:17a).
2. Biblia pokazuje nam, że my, Boży wybrani, jesteśmy Jego żoną i powinien nas łączyć z Nim małżeński związek obopólnej miłości; dlatego wszechświat jest miejscem, w którym bierze się ślub, miejscem, w którym Mąż, przetworzony i zwieńczony Trójjedyny Bóg, łączy się w małżeństwie z trójczęściowym człowiekiem, odkupionym, odrodzonym, uświęconym, odnowionym, przeobrażonym i otoczonym chwałą; ostatecznie Biblia kończy się Nową Jerozolimą, ostatecznym zwieńczeniem Bożych wybranych w nowym niebie i nowej ziemi, którzy są wielką jak wszechświat żoną na wieczność – 21:9–10; 22:17a.
3. Żona nie powinna nigdy opuszczać męża; powinna raczej zawsze na nim polegać i być z nim jedno; kiedy Gibeonici przybyli do Izraela, on jako żona powinien pójść do swego Męża i zapytać Go, co zrobić – Joz 9:14.
4. Jako wierzący, którzy kochają Pana i dążą do tego, żeby być składnikami Jego zwycięskiej oblubienicy, powinniśmy radzić się Boga w każdym problemie, jaki napotyamy; musimy przynosić każdą sprawę do Pana i rozważać, badać i ustalać rzeczy przed Nim i w społeczności z Nim:

- a. Pod tym względem każdy wierzący musi być słaby na tyle, że nie będzie miał własnych pomysłów, podejmował własnych decyzji ani żadnych działań, wobec których staje z braku kontaktu z Panem i radzenia się Go, i pozwalania Mu podjąć decyzję; to najśłodsze życie codzienne chrześcijanina – 2 Kor 12:9–10.
 - b. Nie mamy innej alternatywy, jak tylko mieć społeczność z Bogiem we wszystkim, rozmawiać z Nim o wszystkim i pozwolić Mu wszystkim się zająć, mówić we wszystkim i podejmować każdą decyzję; to chwalebne, kiedy chrześcijanin jest zależny od innej osoby – Boga – w każdej chwili i w każdej sprawie – Flp 4:6–7; Prz 3:5–6; Jr 17:7–8; 2 Kor 1:8–9; Ps 62:9; Ps 102: 1, 8.
5. Jeśli Bóg prowadzi was do obrania drogi, której nie znacie, „to zmusza was do przeprowadzenia z Nim setek i tysięcy rozmów, czego wynikiem jest podróż, która jest wieczną pamiątką między wami a Nim” – *The Collected Works of Watchman Nee*, t. 7, s. 1144.
6. W wyniku nieszukania przez Izrael rady u swego Męża ta niezależna i indywidualistyczna żona uległa zwiedzeniu i została pozbawiona ochrony, zabezpieczenia; na podstawie tej relacji w Piśmie Świętym musimy się nauczyć, że jako Pańska żona powinniśmy razem z Nim żyć, zawsze na Nim polegać i przez cały czas być z Nim jedno; na tym polega głębsze znaczenie dziewiątego rozdziału Księgi Jozuego.

Poselstwo piąte

Płody ziemi Kanaan i głębsze znaczenie przydziału dobrej ziemi

Wersety biblijne: Joz 5:12; 13:1 – 22:34; Kol 1:12; Dz 26:18.

I. Po wejściu dzieci Izraela do ziemi Kanaan manna ustala; nie miały one już więcej manny, lecz żywiły się plonami tej ziemi – Joz 5:12:

- A. Ustanie manny, kiedy lud zaczął żywić się plonami ziemi, wskazuje, że plony ziemi były kontynuacją manny.
- B. Manna, spożywana przez Izrael podczas wędrówki przez pustynię (Wj 16), przedstawia w formie typu Chrystusa jako niebiański pokarm dany wybranemu ludowi bezpośrednio przez Boga, bez wymogu pracy ze strony spożywających.
- C. Bogaty plon uzyskany z ziemi obiecanej danej Izraelowi przez Boga, kiedy walczył on w Kanaanie, przedstawia w formie typu Chrystusa jako zwieńczone zaopatrzenie w życie dane wierzącym, co wymagało od nich trudem się na Nim – Pwt 8:7–10:
 1. Jak przedstawione to zostało tutaj w typologii, po wzięciu w posiadanie Chrystusa jako ziemi, musimy się na Nim trudzić, żeby wytworzyć coś z Niego, co stanie się naszym pokarmem, zaopatrzeniem w życie.
 2. W miarę jak jemy Chrystusa i radujemy się Nim jako plonem dobrej ziemi, On nas sobą konstytuuje i czyni nas takimi samymi jak On w życiu, w naturze i wyrazie – J 6:57; Flp 1:19–21a.
 3. Ostatecznie to, że radujemy się Chrystusem jako naszym dziedzictwem, mieniem, ukonstytuuje nas na Boże dziedzictwo, Boży skarb i mienie – Ef 1:11–14, 18b; por. Wj 19:5.

- D. W Egipcie, na pustyni i w dobrej ziemi lud Izraela doświadczał trzech etapów związanych ze spożywaniem:
1. W Egipcie lud Izraela zjadł baranka paschalnego – 12:3, 8–9:
 - a. Tak jak pieczone mięso baranka paschalnego należało spożywać, by uzyskać zaopatrzenie w życie, tak my musimy spożywać Chrystusa, by uzyskać zaopatrzenie w życie – w. 8–10; J 6:53, 55–57:
 - 1) Do rozwiązania problemu upadku człowieka i wypełnienia pierwotnego Bożego zamysłu niezbędne są zarówno życie, jak i odkupienie.
 - 2) Prawne Boże odkupienie, dokonane dzięki krwi Chrystusa, stanowi określony tryb postępowania, służący osiągnięciu Bożego celu, jakim jest udzielanie nam Chrystusa jako życia, byśmy zostali organicznie zbawieni – Rz 5:10.
 - b. Dzieci Izraela miały jeść baranka paschalnego, w tym jego głowę, nogi i wnętrzności – Wj 12:9:
 - 1) Głowa oznacza mądrość, nogi – aktywność i poruszanie się, a wnętrzności – wewnętrzne części istoty Chrystusa obejmujące Jego umysł, emocje, wolę i serce wraz z wszystkimi ich funkcjami.
 - 2) Spożywanie baranka paschalnego łącznie z głową, nogami i wnętrznościami oznacza przyjmowanie Chrystusa w całości wraz z Jego mądrością, aktywnością i poruszaniem się oraz wewnętrznymi częściami – J 6:57; 1 Kor 1:24; Obj 14:4b; Flp 1:8.
 2. Na pustyni lud Izraela jadł mannę – Wj 16:14–16, 31; Lb 11:7:
 - a. Bóg dał swemu ludowi mannę do jedzenia, przez co wskazywał, że pragnął zmienić wewnętrzny

skład jego istoty za sprawą zmiany sposobu odżywiania – Wj 16:14–15:

- 1) Z nazwy dzieci Izraela nie były Egipcjanami; jednakże pod względem natury i wewnętrznego składu nie różniły się od nich ani o jotę – w. 3.
- 2) Egipski sposób odżywiania oznacza wszystko, czym pragniemy się karmić w celu znalezienia zaspokożenia – Lb 11:4–6.
- b. Bóg chciał, żeby Jego odkupiony lud zapomniał o egipskim sposobie odżywiania, a spożywał niebiański pokarm – Pwt 8:3:
 - 1) Im więcej jemy manny, tym bardziej odpowiadamy Bogu, jesteśmy z Nim utożsamieni i żyjemy oraz postępujemy zgodnie z tym, czym On jest.
 - 2) W codziennym życiu z Panem najbardziej pomaga nam spożywanie Chrystusa jako niebiańskiego pokarmu; dzięki temu, że jemy Chrystusa, stajemy się Nim; czyli On staje się naszym budulcem – J 6:56–58.
3. W Kanaanie lud Izraela jadł płody dobrej ziemi – Joz 5:11–12:
 - a. Na trzecim etapie spożywania jadł on obfity zasób dobrej ziemi, którym się dalej konstituował, żeby być zwycięskim ludem.
 - b. Dobra ziemia była ziemią pszenicy, jęczmienia, winorośli, figowców, granatów, oliwek wraz z oliwą i miodu – wszystko to przedstawia w formie typu niezgłębione bogactwo Chrystusa – Pwt 8:8; Ef 3:8.
 - c. Dzięki radowaniu się bogactwami dobrej ziemi lud Izraela pokonał plemiona tej ziemi,

ustanowił Boże królestwo i zbudował świątynię – Boże mieszkanie na ziemi – Joz 5:11–12.

4. Te trzy etapy przedstawiają w formie typu trzy etapy radowania się Chrystusem przez wierzących dzięki spożywaniu Go – J 6:51–57; 1 Kor 5:7–8; 10:3–4; Flp 1:19:
 - a. Dzięki spożywaniu na pierwszych dwóch etapach wierzący zostają wzmocnieni do opuszczenia świata i ukonstytuowania się Chrystusem jako niebiańskim pierwiastkiem – J 6:51–57; 1 Kor 5:7–8; 10:3–4.
 - b. Aby osiągnąć cel Bożej ekonomii, musimy posuwać się do przodu, aż wejdziemy na najwyższy etap spożywania Chrystusa jako bogatego plonu uzyskanego z dobrej ziemi, żebyśmy mogli zwyciężać duchowych wrogów, budować się na Boże mieszkanie i ustanowić Boże królestwo na ziemi.
 - c. Kiedy spożywamy Chrystusa jako płody dobrej ziemi, On konstytuuje nas sobą i czyni takimi samymi jak On w życiu, w naturze i wyrazie w celu zbudowania kościoła jako Ciała Chrystusa – Ef 4:16.

II. Głębsze znaczenie przydziału dobrej ziemi polega na tym, że my, posiadacze ziemi, doświadczamy jednego Chrystusa na różne sposoby – Joz 13:1 – 22:34:

- A. W obrębie Bożej ekonomii mieści się coś, co nazywa się przydziałem ziemi – Kol 1:12.
- B. Kiedy Jozue wziął w posiadanie ziemię, Bóg nakazał mu podzielić tę ziemię, którą posiadli, jak również ziemię, której nie posiadli, ponieważ w Bożych oczach cała ziemia była przeznaczona dla Izraela – Joz 13:6:
 1. W swej mądrości Bóg nie przydzielił całej dobrej ziemi wszystkim dzieciom Izraela; raczej przydzielił ziemię, czyli Chrystusa, różnym plemionom – w. 7.

2. Ponieważ plemiona były różne, Bóg nie mógł dać każdemu plemieniu tej samej ziemi w taki sam sposób.
 3. Wszystkie plemiona były posiadaczami ziemi, ale posiadały poszczególne jej części zgodnie z tym, kim byli – 14:6–15; 18:1 – 19:27.
 4. Dzisiaj pośród nas mamy wypełnienie tego typu przydziału ziemi – Kol 1:12:
 - a. Wszyscy mamy tego samego Chrystusa, ale doświadczamy Go w różny sposób – 1 Kor 1:2.
 - b. Posiadamy ziemię (Chrystusa) według tego, kim jesteśmy – Rz 12:3; Ef 4:7.
- C. W Liście do Kolosan 1:12 Paweł wykorzystuje pojęcie wszechzawierającej ziemi, gdy mówi o „przyznanym działach świętych”:
1. Greckie słowo oddane jako „dział” można również przetłumaczyć jako „parcela”, co odnosi się do przydziału.
 2. Kiedy Paweł pisał List do Kolosan, miał na myśli obraz przydzielania dzieciom Izraela dobrej ziemi; użył jako tła słowa „dział” w starotestamentowej relacji na temat ziemi – Joz 14:2:
 - a. W Liście do Kolosan Chrystus jest objawiony jako nasz dział, parcela – 1:15–19; 2:6–15.
 - b. Tak jak ziemia Kanaan była wszystkim dla dzieci Izraela, tak Chrystus, rzeczywistość typu dobrej ziemi, jest dla nas wszystkim – 1:12.
 3. Chrystus jako pierwszy i wszechzawierający jest przyznanym działem świętych – w. 12.
 4. Przyznanym działem nowotestamentowych wierzących nie jest fizyczna ziemia; jest nią wszechzawierający Chrystus jako życiodajny Duch – 2:6–7; Ga 3:14:

- a. Bogactwa dobrej ziemi przedstawiają w formie typu niezgłębione bogactwo Chrystusa i jego różne aspekty, jako obfite zaopatrzenie dla Jego wierzących w Duchu – Pwt 8:7–10; Ef 3:8; Flp 1:19.
 - b. Dzięki radowaniu się bogactwami ziemi wierzący w Chrystusa budują się, żeby być Jego Ciałem jako Bożym domem i królestwem – Ef 1:22–23; 2:21–22; 1 Tm 3:15; Mt 16:18–19; Rz 14:17.
- D. W Dziejach Apostolskich 26:18 Paweł nawiązuje do wszechzawierającego Chrystusa jako naszego dziedzictwa:
1. W wyniku otwarcia nam oczu i przeniesienia nas spod władzy szatana do Boga otrzymujemy nie tylko odpuszczenie grzechów, lecz także boskie dziedzictwo.
 2. Tym dziedzictwem jest sam Trójjedyny Bóg wraz ze wszystkim, co posiada, czego dokonał i co jeszcze uczyni dla swego odkupionego ludu; ten Trójjedyny Bóg ucieleśnia się we wszechzawierającym Chrystusie, który jest wyznaczonym działem świętych, ich dziedzictwem – Kol 2:9.
 3. Dobra ziemia jest prawdziwie typem wszechzawierającego Chrystusa, ucieleśnienia przetworzonego i zwieńczonego Trójjedynego Boga, danego nam w dziedzictwo – 1:12.

Poselstwo szóste

Głębsze znaczenie Księgi Sędziów i odstępstwo Izraela od oddawania Bogu czci

Wersety biblijne: Sdz 1:1; 2:1; 17:1–5; 18:1, 30–31;

2 Tes 2:2–3; 2 P 1:3–21; 2:1, 15.

I. Musimy poznać głębsze znaczenie Księgi Sędziów:

- A. Zwrócenie się Izraela do Jahwe z pytaniem w Księdze Sędziów 1:1–20 opisuje piękny widok: Izraela, który pokłada ufność w Bogu; ten wspaniały obraz jedności z Panem, zapowiadający organiczny związek Boga z Jego ludem, stanowi kontynuację jedności w Księdze Jozuego, kiedy to lud Izraela po raz pierwszy wszedł do dobrej ziemi, jak to opisuje szósty rozdział tej księgi – Lb 27:21; 1 Sm 22:10; 23:9–10; 2 Sm 2:1.
- B. W świetle całego Starego Testamentu możemy powiedzieć, że pod górą Synaj Bóg poślubił Izrael – Wj 20:6, przyp. 2:
1. Bóg miał koncepcję myśl i pragnienie: chciał być Mężem dla Izraela, jak również chciał, żeby ta nacja była żoną dla Niego i żyła, mając z Nim najbliższy kontakt w tym wspaniałym związku małżeńskim.
 2. Kiedy Samuel pisał księgi historyczne, umieścił Księgę Sędziów po Księdze Jozuego, żeby pokazać, jakie życie prowadził Izrael względem swego Męża.
 3. Jak ukazuje to Księga Sędziów, Izrael nie miał serca do tego, żeby być żoną Jahwe; naród ten opuścił Boga jako swego Męża, chodził jak prostytutka za innymi bogami i oddawał im cześć – 2:11–13, 17; 3:7; 8:33; 10:6; por. Jr 11:13; Ez 16:25–26; Oz 1:2; 2:2.
- C. Po relacji na temat Judy i Kaleba w Księdze Sędziów 1:1–20 historia Izraela, opisana w tej księdze, pełna jest zepsucia i skażenia, jakiemu uległa ta prostytutka:

1. Księga Jozuego opowiada historię o Izraelu pełną cudownych zwycięstw odniesionych nad mieszkańcami Kanaanu w obecności Jahwe, Księga Sędziów zaś to historia o Izraelu obfitująca w sromotne przegrane bitwy z wrogami, kiedy lud opuścił Jahwe.
 2. Oto głębsze znaczenie Księgi Sędziów.
- D. Treść Księgi Sędziów jest następująca: dzieci Izraela pokładają ufność w Bogu, porzucają Go, wrogowie ich pokonują, nawracają się do Boga w ich nieszczęściu, ratują ich sędziowie i ponownie stają się zepsute; to tworzy cykl, który się powtarza siedmiokrotnie w tej księdze – 1:1–2; 2:11 – 3:11.

II. Księga Sędziów 2:1 mówi o Aniele Jahwe – 5:23; Lb 22:22:

- A. Anioł Jahwe to sam Bóg w swojej Boskiej Trójcy usługujący swoim wybranym w charakterze Sługi – por. Hbr 1:14.
- B. Ucieleśnieniem Trójjedynego Boga jest Chrystus; ten Chrystus jest Aniołem Jahwe, który troszczył się o Izrael jako Jahwe w działaniu w Starym Testamencie – Wj 3:2, przypis 1.
- C. Chrystus jest Aniołem Jahwe, a to oznacza, że Bóg wyznaczył siebie w Boskiej Trójcy do tego, by dbać o swój lud, i sobie to zlecił.
- D. Ponieważ Izrael nie postępował jak prawowita żona, Jahwe we własnej osobie, który był Mężem, Głową i Królem Izraela, stał się Sługą swojej żony:
 1. Przyszedł do niej nie jako Mąż, Głowa czy Król, ale jako Anioł Jahwe, którego posłał Jahwe – Za 2:13–15.
 2. Ponieważ Izrael nie uważał Jahwe za Głowę, Jahwe stał się Sługą, by mu usłużyć; słowa tego Sługi skierowane do Izraela w Księdze Sędziów 2:1–3 nie były naganą ani nakazem, ale napomnieniem.

III. Księga Sędziów 17 – 18 objawia odstępstwo Izraela od oddawania czci Bogu:

- A. Odstępstwo oznacza porzucenie Bożej drogi i obranie innej, żeby podążać za czymś, co nie jest Bogiem, i czynienie wszystkiego dla siebie pod szyldem Jezusa Chrystusa i pod płaszczkiem oddawania czci Bogu – Dz 9:2; 18:26; 2 P 2:2, 15, 21; Jud 11; Sdz 18:30–31.
- B. „Micheasz miał u siebie dom bogów, sporządził też efod i terafim i poświęcił jednego ze swych synów, aby był jego kapłanem” – 17:5:
1. Dom Micheasza, który był domem bogów z bożkami (zastępujących Chrystusa), efodem (przedstawiającym Bożą władzę) i wynajętym kapłanem (przedstawiającym system klerykałno-laicki, w. 7–13), obrazuje odstępczą sytuację powiązaną z oddawaniem Bogu czci dzisiaj wśród chrześcijan.
 2. Matka Micheasza ofiarowała coś Bogu, ale jej ofiara pomieszana była z zakwasem bałwochwalstwa (w. 1–4); takie samo pomieszanie i sytuacja odstępstwa istnieje w chrześcijaństwie.
 3. Możemy odnieść obraz „domu bogów” Micheasza (w. 5) do sytuacji panującej w chrześcijaństwie.
 4. Dzisiejsze chrześcijaństwo ma wiele „domów Micheasza”; Kościół rzymskokatolicki, kościoły narodowe, denominacje i wiele niezależnych grup to „domy Micheasza”, pełne bożków, które zastępują Chrystusa.
- C. „Synowie Dana ustawili sobie ryty posąg” i „posązek ów rzeźbiony, który uczynił Micheasz, po wszystkie dni, dopóki dom Boży znajdował się w Szilo” – 18:30–31:
1. Odstępstwo Dana polegało na tym, iż ustanowił on centrum oddawania czci, które doprowadziło do podziału – 17:9–10; 18:27–31; 1 Krl 12:26–31.

2. Dan walczył jak młody lew, żeby zdobyć więcej ziemi (oznaczającej Chrystusa), ale kiedy mu się powiodło i zwyciężył, stał się dumny, indywidualistyczny i niezależny – Pwt 33:22; Joz 19:47; Sdz 18:27–31.
3. Danici coś zyskali i stali się przez to dumni i niezależni, nie chcieli poddać się temu, co Pan zarządził – w. 1–31; Pwt 12:5, 8:
 - a. Ponieważ Danowi się powiodło, stał się on dumny i indywidualistyczny; dbał jedynie o siebie, a nie o innych – 33:22; Sdz 18:27–31.
 - b. Źródłem odstępstwa Dana była niedbałość o inne plemiona; niedbałość o inne części Ciała stanowi źródło odstępstwa.
4. W całej historii Izraela nic nie było bardziej grzesznego ani niszczącego dla Bożego ludu niż odstępstwo Dana, który ustanowił centrum oddawania czci, co doprowadziło do podziału – Rdz 49:16–18; Pwt 33:22; Sdz 18:1, 30–31.
5. Każde centrum stwarzające podziały ustanawiane jest dla własnej korzyści; taka praktyka doprowadza nie tylko do podziału, lecz także do rywalizacji – w. 1, 13–31; Rdz 49:16–18; Pwt 33:22:
 - a. Przybytek stał w Szilo, a ryty wizerunek był u Dana – Joz 18:1.
 - b. „Posążek ów rzeźbiony [...] ustawili dla siebie po wszystkie dni, dopóki dom Boży znajdował się w Szilo” – Sdz 18:31; 1 Sm 1:3.
6. W historii chrześcijaństwa przewijało się wielu „Danów”, którzy nie chcieli się poddać innym, ale ustanawiali inne centrum oddawania czci – Sdz 18:1, 13–31.
7. Najlepszym sposobem ochrony siebie przez popadnięciem w odstępstwo jest dbanie o całe Ciało i wy-

jątkowe Pańskie świadectwo w jednym Pańskim dziele – 1 Kor 10:17; 12:12, 27.

D. W Biblii znajduje się mocne proroctwo o tym, że przed Pańskim powrotem nastąpi wielkie odstępstwo wśród Jego ludu – 2 Tes 2:3:

1. Dzień Pańskiego przyjścia nie nadejdzie, dopóki wpierw nie przyjdzie odstępstwo – w. 2–3.
2. To odstępstwo będzie odpadnięciem od prostej drogi Bożej ekonomii, jak objawia to Pismo Święte – 1 Tm 1:4; Ef 1:10; 3:9.
3. Nawet dziś wśród części chrześcijan panuje tendencja porzucania prostej drogi Nowego Testamentu – 2 P 2:15.

E. Tłem i brzemieniem Drugiego Listu Piotra jest odstępstwo – zboczenie z właściwego toru Bożej prawdy – 2:1:

1. Odstępstwo odciągnęło wierzących od Bożej ekonomii, wprowadzając ich w ludzką logikę, opartą na niezrozumiałych filozofiach – Kol 2:8.
2. Nauki odstępców nie prowadziły wierzących do udziału w drzewie życia, które daje życie, lecz uczestnictwa w drzewie poznania, które przynosi śmierć – Rdz 2:9, 16–17; 2 Kor 11:2–3, 12–15.
3. Odtrutką, którą posłużył się Piotr, kiedy rozprawił się z odstępstwem, było zaopatrywanie w życie i objawienie prawdy – 2 P 1:3–21:
 - a. W wersetach 3–11 Piotr posłużył się kwestią zaopatrzenia w boskie życie, które pozwala prowadzić właściwe życie chrześcijańskie, by zaszczerpieć przeciwko odstępstwu.
 - b. W wersetach 12–21 posłużył się objawieniem boskiej prawdy, by zaszczerpieć przeciwko herezji, jaka się kryje w odstępstwie – 2:1, przyp. 3.

4. Ponieważ dzisiejsze chrześcijaństwo jest wypełnione odstępstwem, Pan potrzebuje odzyskiwania — odzyskiwania życia i prawdy — J 1:4; 8:12; 10:10b; 14:6; Obj 2:4, 15.
- F. Dzisiaj w czasie odstępstwa musimy świadczyć o pełnym objawieniu czystego Słowa Bożego i walczyć o głębsze prawdy w nim objawione, obejmujące:
1. Objawienie o wiecznej Bożej ekonomii — Ef 1:10; 3:9.
 2. Objawienie o Boskiej Trójcy — 2 Kor 13:13; Obj 1:4–5.
 3. Objawienie o osobie i dziele wszechzawierającego Chrystusa — Kol 2:9, 16–17; 3:11.
 4. Objawienie o zwieńczonym życiodajnym Duchu — J 7:39; 1 Kor 15:45b; Obj 22:17.
 5. Objawienie o wiecznym Bożym życiu — J 3:15–16.
 6. Objawienie o Ciele Chrystusa, którym jest kościół Boży — Ef 1:22–23; 1 Kor 12:12–13, 27; 10:32.

PYTANIA DO POSELSTW:

1.

1. Wymień dwa główne punkty składające się na ukryte, głębsze znaczenie Ksiąg Jozuego, Sędziów i Rut (dzięki byciu dzisiejszymi Jozuami, Kalebami i Rutami) i co znaczy, kiedy mówimy, że musimy zdobyć ziemię obiecaną przez Boga dla Chrystusa?
2. Wymień różne aspekty Jozuego, będącego typem Chrystusa?
3. Jakie głębsze znaczenie ma Księga Jozuego 1:5 do 7?
4. Co było kluczem do uzyskania powodzenia przez Jozuego, jego sukcesu, siły i odwagi, kiedy zdobywał on ziemię obiecaną przez Boga, jak widzimy to w Księdze Jozuego 1:8–9?
5. Jakie głębsze znaczenie ma rozmyślanie nad Bożym słowem i jak możemy to praktykować?

2.

1. Podziel się swoim obecnym zrozumieniem dwójakiego znaczenia, jakie ma Kanaan w typologii.
2. Dlaczego musimy być zaangażowani w duchową wojnę, żeby wziąć w posiadanie dobrą ziemię w celu wypełnienia Bożego zamysłu?
3. W jaki sposób Księgę Jozuego można porównać z Listem do Efezjan?
4. Jakie ma znaczenie i na ile ważna jest Arka w szóstym rozdziale Księgi Jozuego?
5. Czego po tym szkoleniu zamierzasz się nauczyć w kwestii zwyciężania szatana przez chwalenie?

3.

1. Wyjaśnij, na czym polega różnica między przepłynięciem przez Morze Czerwone a przepłynięciem przez Jordan.

2. Dlaczego przeprowienie się przez Jordan odegrało tak ważną rolę w przygotowaniu Izraela do wzięcia w posiadanie dobrej ziemi i pokonania wrogów?
3. Wyjaśnij znaczenie dwunastu kamieni wyciągniętych z Jordanu i innych dwunastu kamieni pozostawionych w rzece.
4. Wyjaśnij znaczenie, jakie mają kapłani niosący Arkę Przymierza i stojący mocno na dnie Jordanu, aż naród w całości przeprowi się przez rzekę.
5. Dlaczego wciąż należało obrzezać Izrael po przeprowieniu się przez Jordan? Wyjaśnij duchowe znaczenie tego doświadczenia.

4.

1. Wyjaśnij, dlaczego wiara Rachab w Boga, zwrócenie się przez nią do Izraela i związek z Salmonem z plemienia Judy nie tylko zbawiły ją samą i jej domowników, lecz także uczyniły z niej przodka Chrystusa w Jego wcieleniu.
2. Opisz prawdziwą wagę tego, że cieszymy się bezpośrednią Pańską obecnością, by wziąć w posiadanie Chrystusa jako rzeczywistość dobrej ziemi, jak objawia to historia porażki Izraela pod Aj i późniejsze zwycięstwo, jakie lud odnosi w wyniku rozprawienia się z grzechem Achana.
3. Przedstaw to, jak wierzący powinni zawsze wspólnie żyć z Chrystusem, polegać na Nim i być z Nim jedno, naszym Mężem, i szukać Jego rady we wszystkim dzięki nauczaniu się czegoś z historii dzieci Izraela o tym, jak zwiedli ich Gibeonici.

5.

1. Jakie duchowe znaczenie (w Nowym Testamencie) ma trudzenie się na Chrystusie, który jest dobrą ziemią? Jak trudzimy się na Chrystusie w codziennym życiu?
2. Jakie znaczenie mają trzy etapy związane ze spożywaniem Chrystusa? Dlaczego koniecznie trzeba osiągnąć trzeci etap, zanim nastąpi wypełnienie typu świątyni, która zostanie zbudowana?

3. Dlaczego musi toczyć się wojna, byśmy wzięli w posiadanie Chrystusa, który jest dobrą ziemią?
4. Jakie głębsze znaczenie ma przydział dobrej ziemi? Jak Nowy Testament objawia to znaczenie? Jak bierzemy w posiadanie wyznaczony nam dział?

6.

1. Wyjaśnij głębsze znaczenie Księgi Sędziów i to, że następuje ona zaraz po Księdze Jozuego.
2. Jakie w Nowym Testamencie występują określenia na „Drogę”? Podaj odpowiednie wersety.
3. Wyjaśnij, w jaki sposób „dom Micheasza” jako „dom bogów” reprezentuje sytuację, która panuje obecnie w chrześcijaństwie.
4. Czym było odstępstwo u Dana? Dlaczego nie ma niczego bardziej grzesznego ani niszczącego dla ludu Bożego niż Danowe odstępstwo?
5. W jaki sposób możemy się uchronić przed popadnięciem w odstępstwo?
6. O jakich odtrutkach mówił Piotr w swoim Drugim Liście, kiedy rozprawiał się z odstępstwem?

